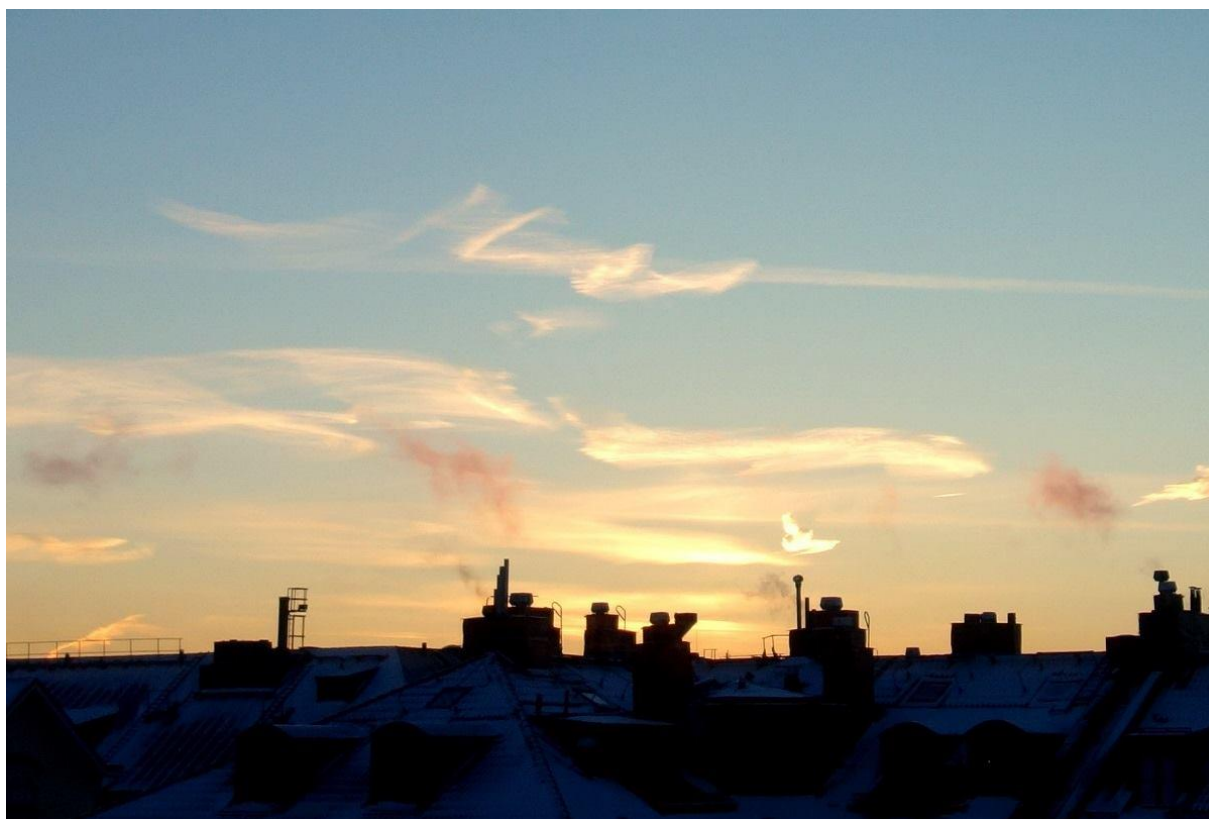

25 waka från Södermalm

Text och bild: Staffan Castegren

Fritext förlag

Förord

En waka är en femradig japansk dikt med stavelsemönstret 5–7–5–7–7. Det är en form som passar mig, en flanör på Södermalm som har tid att tänka på små detaljer och enstaka ord. En källa till inspiration är den klassiska japanska lyrikantologin, Sången från Ogura.

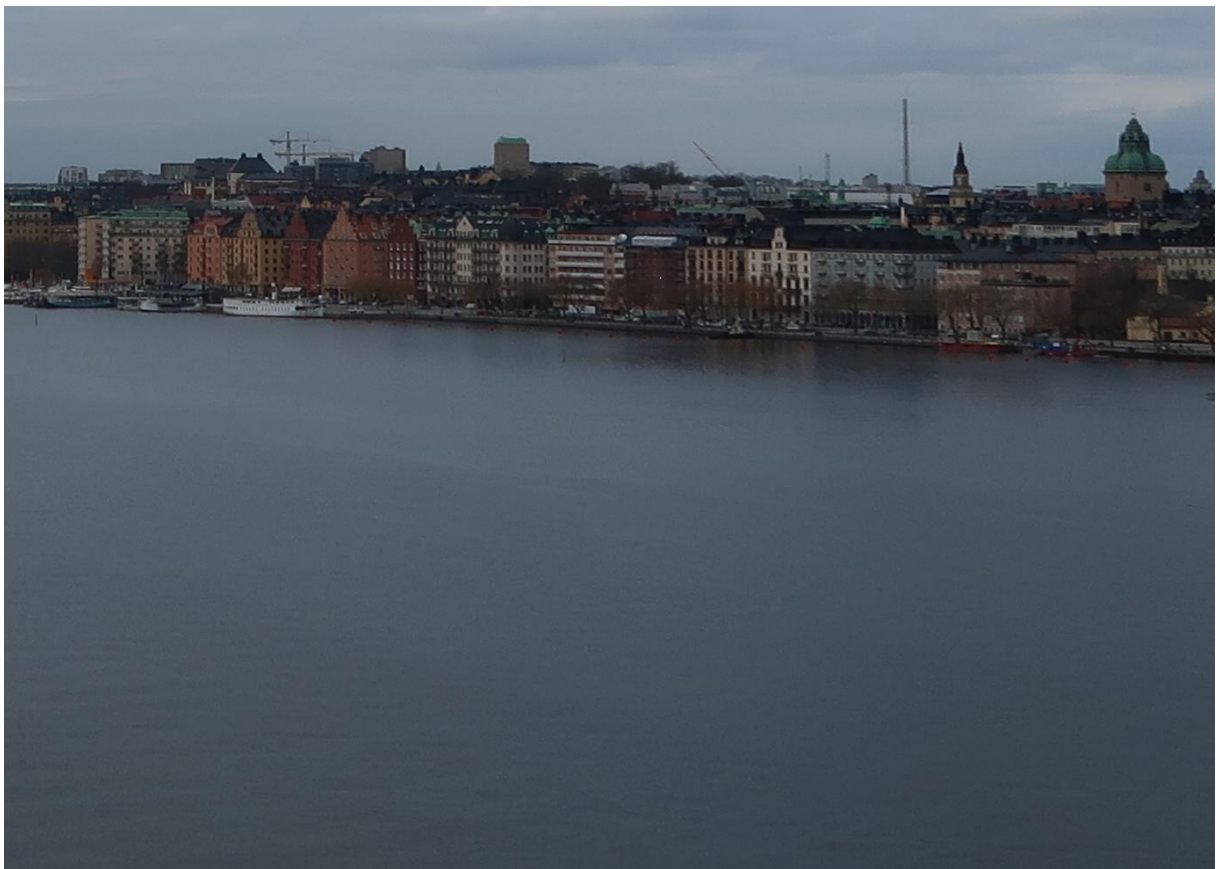
Det finns nästan alltid en taktvila i en waka. Den ligger oftast, men inte alltid, mellan tredje och fjärde raden. På så sätt delas dikten in i en överstrof och en understrof. Den treradiga överstrofen utvecklades senare i den japanska lyriken till haiku.

Det förekommer allitterationer i waka, men de bör användas sparsamt. Man bör även undvika överlastat symbolspråk. En årstid eller en geografisk plats kan skapa atmosfär. För mig är det Södermalm, dels i vår tid, dels när jag bodde här som barn.

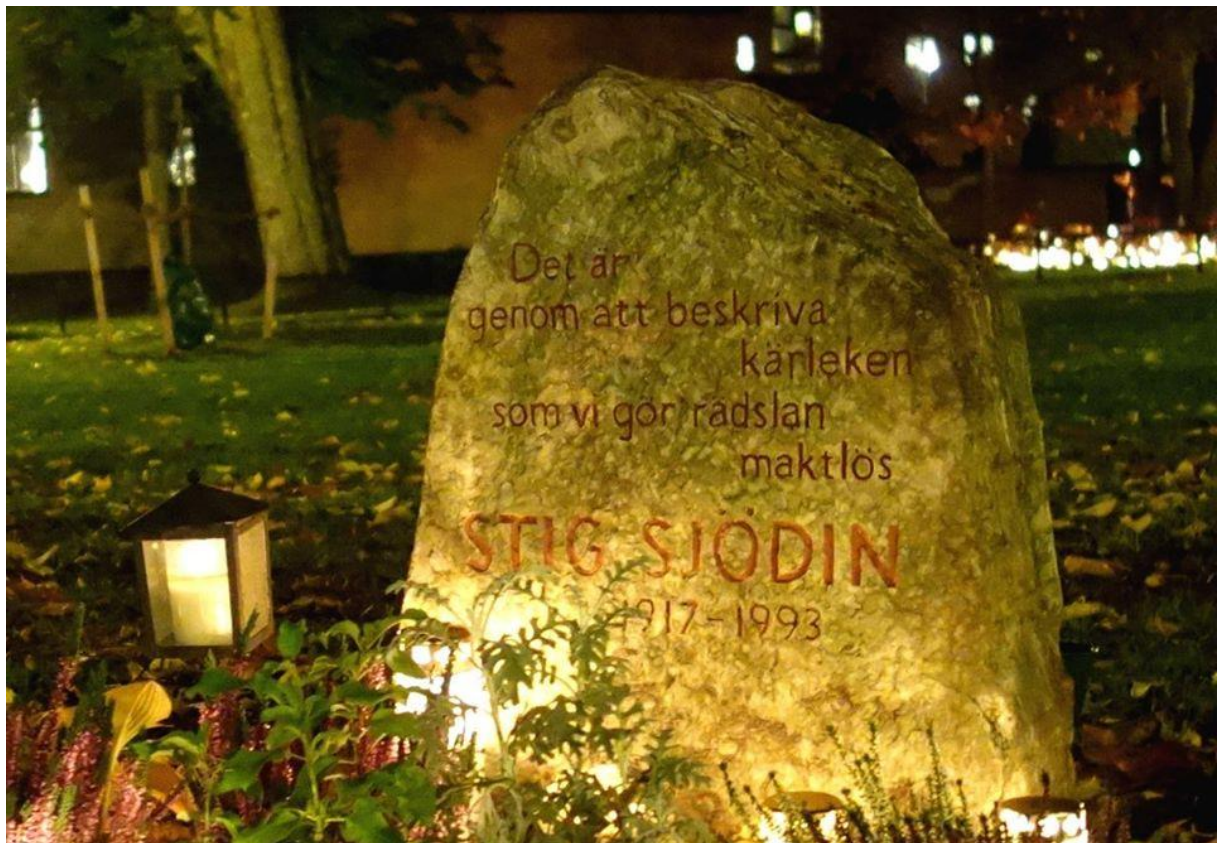
Bilderna har ingen direkt illustrerande funktion. Jag har tagit dem här på Söder under mina dagliga promenader. Möjligen kan de sägas ha en ton och en grundkänsla som sammanfaller med dikternas.

Natten sveper in
den mörklila syrenen
i osynlighet –
Dofterna från Fåfången
tumlar ljudlöst ner mot sjön

Som tärnor flög vi
fritt över fjärdens vatten –
Nu går jag ensam
jordbunden och modstulen
på Monteliusvägen

Blek gryning smeker
den tomma kyrkogården
En tidig koltrast –
Men jag, sent hem, full och dum
hos Vreeswijk och Stig Sjödin

Gatukontoret
har öppnat ett takfönster
mot historien –
Mylla av mänskligt avfall
och Fatburns döda fiskar

Jag drömde jag gick
den branta Besvärnsbacken
ängsligt plikttrogen –
Vaknade av en nysning
från katten i solstrimman

På hemväg från dig
Äppelblomsvinden vit i
Skinnarviksbergen –
Blind av kärlek och lycka
ser jag inte snön som yr

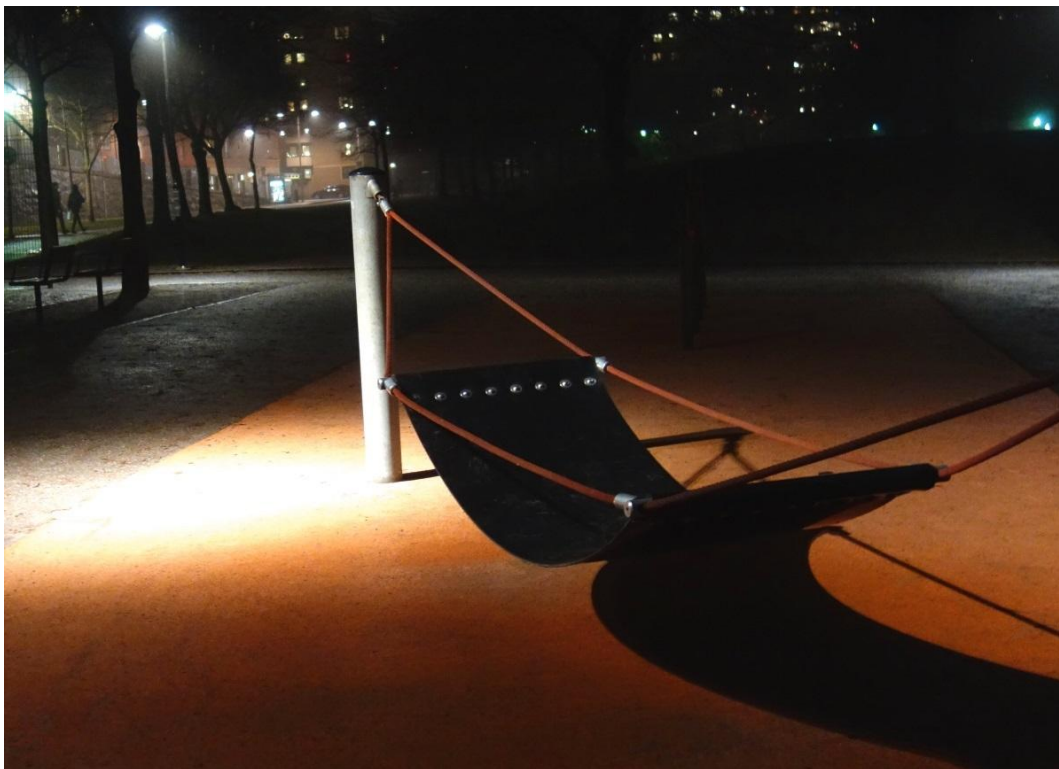
Jag såg en cykel
gulgrön av sjögräs och dy
dränkt vid Pålsundsbron –
Jag var liten då och blev
förvånad, ledsen och rädd

Sädesärlorna
liknar badmintonbollar
frasande lätta –
svirrar runt de troende
vid kyrkan i Helga lund

Jag rusar utför
Hargränds kullerstensbacke –
Ett liv senare
gräver jag ut den doften –
Minnets arkeologi

Följ mig fläkt av hägg
in i min älskades famn
Bölja blå gardin –
Nu badar Åsöbergen
i sommarnattens doftregn

Demonstranterna
stolpar struttande nedför
backen mot Slussen –
Första maj, solidariskt
strakbenta mot framtiden

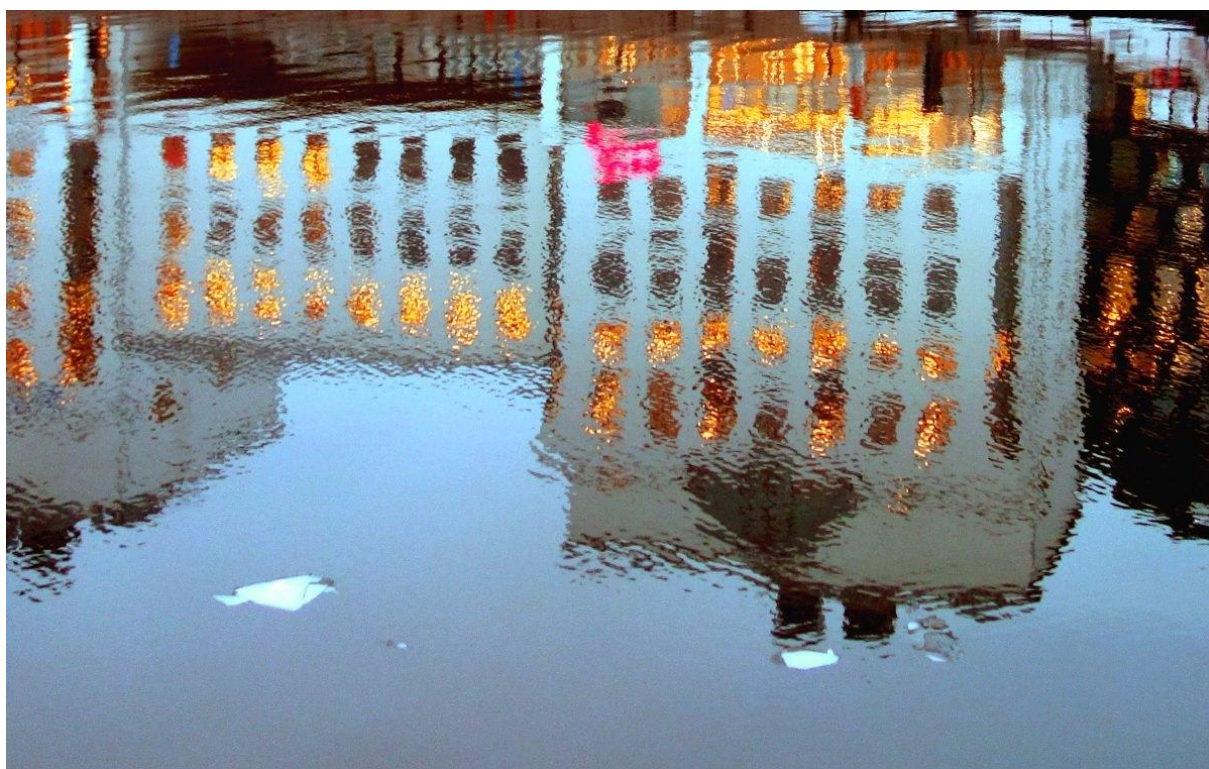
Oktoberkymning
Kajorna talar sorgset
i Tantolunden –
En liknande dag i fjol
valde du en egen väg

Nylagd svart asfalt
Vit rök bland kala buskar –
Vinterfjärilar
på Ansgariegatan
1957

Snömodd och snålblåst
Doften av sura kappor –
På tians spårvagn
nynnar konduktören tyst
Sakta vi gå genom stan

En klar diamant
blänkte i gråstensfloden
av fotgängare –
En enda blick, infattad
i Götgatans folklager

På suckarnas bro
den svarta isen svarslös –
Men Venus vakar
och i den blanka ytan
ser jag ett stim av stjärnor

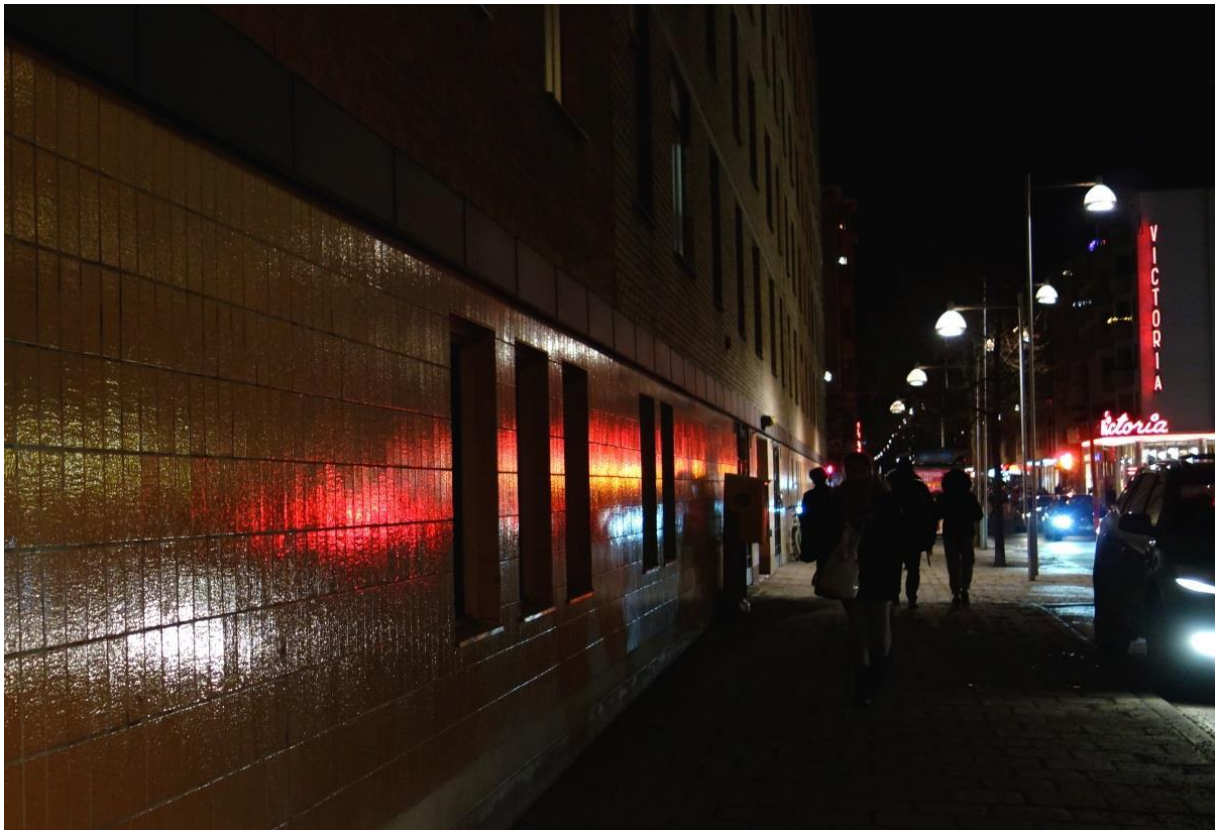
Tornseglarskriken
över Blekingetäppans
djupa kitteldal
förebådar sommaren
och samtidigt – sommarns slut

Snickarn i Pryssgränd
spröjsar en ny fönsterram
ut till sportstugan –
Hans grabb ska ta studenten
långt långt bort på Östermalm

Tre tjejer ifrån
Siargatans hunddagis
drar genom parken –
De för sina hundknippen
som ballongförsäljare

Visch visch torkarblad
skvätter regndroppar och ljus –
Tysta i bilen
ser vi skyltfönstrens sken och
Ricardos röda lyktor

Jag minns en flicka
från Heleneborgsgatan
som gled ur min famn –
Hon sjöng en sång i vinden
men behöll sin hemlighet

Höst på Södermalm
sällsam doft av döda löv
himlavalvet krökt –
I munnen ändras klangen
vokalerna hukar sig

Små zebror störtar
ut i Långholmsgatans flod
krokodildjärva –
Skuttar sen helskinnade
strandbrinken upp mot skolan

Fjolårsgräset, som
tuschtecken från i somras
till tvekande vår –
Murkna isar speglar knappt
nattåget på Årstabron

Nu flammar fönstren
i solens första sken längs
Söder Mälarstrand –
Fjärden ligger Bellmanblank
blinkar glatt mot himmelen